

La finestra oberta

SANDRA
CANO

La meva gran amiga cubana!

Fa un parell de setmanes em va telefonar una gran persona que fa anys tinc la gran sort que formi part de la meva vida. Nascuda a Cuba, fa mes de 20 anys que viu a Andorra

Sandrita, així és com m'anomena ella de manera carinyosa, puc demanar-te un favor?

Per descomptat li vaig dir que, si estava en les meves mans, podia comptar-hi. La meva sorpresa va ser la petició que em feia.

Podries buscar per casa mascaretes, infusions, camamilles i medicaments que no et faci falta i fer-m'ho arribar?

La petició em va sobtar molt i li vaig demanar per què ho necessitava, i aleshores m'explicà com familiars seus, al seu país de naixença, estaven desesperats perquè no tenien mascaretes, medicaments i ni infusions, que la situació era realment crítica.

Que estaven patint tant que era un caos, i que no tenia solució, doncs a Cuba res no és fàcil.

I jo, en la meva ignorància, li vaig demanar si aquesta situació era causada pel fet que no tenen diners per compra-ho.

«Ojalá Sandrita ojalá» em va començar. «No és per manca de diners, que tampoc en tenen, sinó perquè a Cuba no hi ha res d'això del que et demano». Tot el país es un caos a nivell sanitari ara mateix. És molt trist rebre les trucades dels familiars i veure com estan subsistint.

I com no pot ser d'altra manera li vaig fer una compra amb tot ple d'infusions i mascaretes, perquè les pugui fer arribar en una maleta a Cuba.

Vaig baixar-li a casa seva i vam prendre una cafè tot parlant de la situació. M'explicà les necessitats de familiars directes seus, m'ensenyà fotografies i vaig quedar molt impactada en veure el seu tiet, depenent en una cadira de rodes de fa molts anys. Una cadira que la família han anat arreglant amb fustes.

Trenca el cor veure la fotografia d'un senyor gran postrat en una cadira tan rudimentària. T'adones així de com és de diferent la vida quan neixes en un costat del món o un altre.

Em vaig posar com a fita trobar una cadira de rodes de segona mà per aquell senyor i buscar la manera de fer-li arribar.

És trist escoltar històries com aquestes. Els cubans i les cubanes són gent solidària, són veïns i familiars d'alguns dels sanitaris que van venir al nostre país a donar-nos un cop de mà en el moment més crític de la

pandèmia l'any 2020. Recordo que també van estar treballant al Centre Sociosanitari del Cedre, cuidant padrins.

Aquestes persones, encara que sigui poc el que tenen, ho reparteixen. Tenen un tarannà solidari molt lloable.

No sé si els nostres governants tenen prevista alguna acció, ni que sigui molt petita. Als Progressistes ens preocupa el patiment del poble cubà i com la Covid-19 els està matant.

Som un país petit, i ens diuen que hem de guardar els recursos per nosaltres, és clar. Però també som un país solidari i amb memòria, agraït amb qui ens ha fet costat i ens ha donat la seva mà per ajudar-nos.

Vull pensar que ben aviat escoltarem als mitjans de comunicació que el Govern fa alguna acció, encara que sigui petita, per als que van deixar les seves famílies per venir a cuidar les nostres quan més els vam necessitar. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP